

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasady i cele nowych ram prawnych w dziedzinie łączności elektronicznej przy ocenie zasadności i odpowiedniości rozwiązań zaproponowanych przez IBTP. W szczególności skarżąca podnosi, że sformułowanie przez Komisję postulatu zastosowania opłat za zakończenia symetryczne jest oczywiście sprzeczny z zasadami proporcjonalności i niedyskryminacji, ponieważ Komisja dostatecznie nie uwzględniła sytuacji skarżącej i obiektywnych różnic istniejących pomiędzy nią a innymi operatorami telefonii ruchomej. Poza tym skarżąca podnosi, że przepisy taryfowe zatwierdzone przez Komisję stanowią nadużycie władzy i naruszają art. 2 dyrektywy 2002/77/WE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), (Dz.U. 2002 L 108, str. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej, (Dz.U. 2002 L 249, str. 21).

**Skarga wniesiona w dniu 19 października 2006 r. —
Dongguan Nanzha Leco Stationery przeciwko Radzie Unii
Europejskiej**

(Sprawa T-296/06)

(2006/C 310/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd (Donngguan, Chiny) (przedstawiciel: A.P. Bentley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1136/2006 w zakresie, w którym ma ono zastosowanie do strony skarżącej oraz

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca będąca producentem mechanizmów dźwigniowych żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1136/2006 nakładającego ostateczne cło antidumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mechanizmów dźwigniowych

pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ w zakresie, w którym rozporządzenie to ma zastosowanie do skarżącej.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi, że określając cenę eksportową skarżącej na poziomie ex-factory w Chinach, w której nie zostały uwzględnione koszty sprzedaży oraz wydatki ogólne i administracyjne, pomimo że wydatki takie są uwzględnione w wartości normalnej, instytucje Wspólnoty naruszyły art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾.

Skarżąca podnosi ponadto, że nie weryfikując informacji dotyczących kosztów sprzedaży oraz wydatków ogólnych i administracyjnych poniesionych przez spółkę trudniącą się sprzedażą produktów na rzecz skarżącej w celu ustalenia, czy cena eksportowa skarżącej powinna zostać określona na poziomie cen tej spółki, a nie na poziomie cen fabryki skarżącej w Chinach, instytucje Wspólnoty naruszyły zasadę dobrej administracji i rzetelnego dochodzenia.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że zmieniając metodę określania wartości normalnej bez jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia, instytucje Wspólnoty naruszyły art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i zasady dobrej administracji i obiektywnej oceny.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 205, str. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, str. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 17 października 2006 r. —
Majątek Hutniczy przeciwko Komisji**

(Sprawa T-297/06)

(2006/C 310/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Majątek Hutniczy sp. z o.o. (Częstochowa, Polska) (Przedstawiciele: adwokaci C. Rapin i E. Van den Haute)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności art. 3 i 4 decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy udzielonej przez Polskę Hucie Częstochowa SA (zgłoszonej pod numerem C (2005) 1962];

- ewentualnie stwierdzenie, że w dniu wniesienia niniejszej skargi Polska nie ma obowiązku odzyskania pomocy wraz z odsetkami zgodnie z art. 3 tej decyzji, a w konsekwencji, że rzeczony kwoty pomocy z odsetkami nie są wymagalne;
- w dalszej kolejności, ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 2 akapit drugi decyzji i przekazanie kwestii odsetek Komisji w celu wydania nowej decyzji zgodnie z załącznikiem A do skargi lub innymi względami, jakie Sąd może wskazać w uzasadnieniu wyroku;
- w każdym razie, obciążenie Komisji całością kosztów postępowania;
- w przypadku umorzenia postępowania przez Sąd, obciążenie Komisji kosztami postępowania na podstawie § 87 ust. 6 w związku z § 90 lit. a) regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji C(2005)1962 wersja ostateczna z dnia 5 lipca 2005 r. (pomoc państwa nr C 20/04, ex NN 25/04), Komisja uznała część pomocy na restrukturyzację udzielonej przez Polskę producentowi stali Huta Częstochowa SA za niezgodną ze wspólnym rynkiem i zażądała jej zwrotu. Skarżąca jest jednym z następców prawnych beneficjenta pomocy; w ramach restrukturyzacji Huty Częstochowa SA przejęła ona niektóre jej aktywa i pasywa, a następnie została odkupiona przez spółkę Industrial Union of Donbass za pośrednictwem jej spółki zależnej ISD Polska. Skarżąca została wymieniona w zaskarżonej decyzji jako jedno z przedsiębiorstw zobowiązanych solidarnie do zwrotu pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie skargi o częściowe stwierdzenie nieważności tej decyzji skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych decydujących o wyniku dochodzenia. Skarżąca twierdzi, że wraz ze sprzedażą aktywów początkowego beneficjenta pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem na rzecz ISD Polska (i Donbass), sprzedawca początkowego beneficjenta pomocy zatrzymał zysk wynikający z tej i to on powinien zapewnić jej zwrot. Skarżąca stwierdza, że w niniejszym przypadku prawidłowe ustalenie istotnych okoliczności faktycznych związanych ze sprzedażą aktywów Huty Częstochowa, poprzez między innymi Majątek Hutniczy, na rzecz ISD Polska (i Donbass) doprowadziłoby Komisję do stwierdzenia, że z powodu nabycia środków produkcji Huty Częstochowa po cenie odpowiadającej cenie rynkowej pomoc została już w ten sposób zwrócona sprzedawcy. Zdaniem skarżącej, Komisja w ten sposób naruszyła ciążący na niej obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła protokół nr 8 do Traktatu o Przystąpieniu (w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa stali) ⁽¹⁾ poprzez dosłowną interpretację niektórych jego postanowień, które zdaniem skarżącej powinna ona była interpretować w świetle stawianych im celów oraz przy uwzględnieniu kontekstu ich wydania. Skarżąca dodaje, że zarzucana błędna interpretacja doprowadziła Komisję do nałożenia w decyzji obowiązku zwrotu pomocy państwa uzyskanej przed przyjęciem protokołu nr 8

przez spółki niewymienione w jego załączniku nr 1, który wyznacza osiem przedsiębiorstw — beneficjentów, uprawnionych do otrzymywania pomocy od Polski w drodze odstępstwa od art. 87 i 88 WE. Skarżąca twierdzi również, że ponieważ protokół nr 8 nie stwierdza wyraźnie, że ma on moc wsteczną w odniesieniu do konkretnego okresu, interpretacja dokonana przez Komisję naruszyła kilka zasad ogólnych, jak zasadę niedziałania prawa wstecz oraz zasadę pewności prawa. Skarżąca podnosi, że prawidłowo zinterpretowany protokół nr 8 nie uprawniałby Komisji do żądania zwrotu pomocy państwa uzyskanej przed jego wydaniem przez spółki niewymienione w załączniku nr 1 do tego protokołu. Skarżąca wyciąga więc wniosek, że działając bez podstawy prawnej Komisja wkroczyła w zakres kompetencji *rationae temporis* innych instytucji wspólnotowych.

Zarzut trzeci, podniesiony tytułem żądania ewentualnego w przypadku stwierdzenia przez Sąd, że Komisja właściwie ustaliła okoliczności faktyczne i dokonała prawidłowej interpretacji protokołu nr 8, oparty jest na naruszeniu art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽²⁾. Skarżąca zaznacza, że wydając decyzję o odzyskaniu pomocy Komisja naruszyła zasady równego traktowania, ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

W zarzucie czwartym, podniesionym na poparcie ewentualnego żądania stwierdzenia nieważności art. 3 ust. 2 akapit drugi zaskarżonej decyzji skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła rozporządzenie nr 794/2004 ⁽³⁾ w związku z obliczeniem stopy procentowej zastosowanej przy odzyskaniu pomocy w niniejszym przypadku.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 236, str. 948

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 83, str.1

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 140, str.1

**Skarga wniesiona w dniu 18 października 2006 r. —
Agencja Wydawnicza Technopol przeciwko OHIM (1000)**

(Sprawa T-298/06)

(2006/C 310/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bombard, A. Renck i T. Dolde)